

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΝ.

ΥΠΟ

ΦΑΛΜΗΝΙΟΥ ΣΕΡΒΗ

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ 1870.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Γ. Νεχχιμούλη.

Τὸ ἀνωτέρω ἡμερολόγιον τοῦ 1871, ἢ καθ' Ἑβραϊκούς 5631, εἶναι τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθέν Ἑβραϊκὸν ἡμερολόγιον. Οἱ ἐν Κερκύρᾳ Ἰσραηλίται κατ' οὐδὲν ὑποδέσπτεροι τῶν ὁμοεθνῶν αὐτῶν Ἑλλήνων, βάνουσι γιγαντιαίους βήμασι πρὸς τὴν πρόοδον, περατολοῦντες στερρῶ τῷ βήματι τὴν ὅλην τοῦ ἔθνους πορείαν. Γενναῖοι, φιλοπάτριδες, ὡς Ἕλληνες, προοδευτικοί, πεπολιτισμένοι, κινῶσι τὴν ἀδελφικὴν ἡμῶν καὶ ἐγκαρδίον ἀγάπην. Καὶ ὁμῶς!... κίσχος νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν... τὰ φιλελεύθερα τέκνα τῆς Ἀλβιώνης ἐν ὑπερμεσοῦντι 19. αἰῶνι ἠμφισβήτουν αὐτοῖς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ ἐχρειάζετο νὰ ἐπέλθῃ ὁ Ἑλληνισμός, τὸ σύνθημα τοῦτο τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, ἵνα θέσῃ αὐτοὺς ἐν ἴσῃ μετὰ τῶν συμπολιτῶν των μόρια. Ἀλλ' ἐπὶ το προκείμενον.

Τὸ ἐν λόγῳ ἡμερολόγιον ἐξεδόθη Ἰταλιστὶ ἀναλώματι τοῦ Κυρίου Νεχχιμούλη, εὐπαιδευτοῦ Ἰσραηλίτου, καὶ διανεμήθη εἰς τὰς ἐν Κερκύρᾳ Ἰσραηλιτικὰς οἰκογενεάς.

Ἀπανέμοντες τὸν ὀρεilhάμενον ἔπαινον εἰς τε τὸν ἐκδότην Κ^ο Νεχχιμούλην καὶ τὸν συγγραφέα Κ^ο Σέρβη, προτρέπομεν αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθῶσι καλλιεργῶντες παρὰ ταῖς ὁμοθρήτκοις αὐτῶν τὰ γράμματα καὶ πρὸ πάντων τὰ Ἑλληνικά, καὶ εὐχόμεθα τὴν ἐξακολουθήσιν τοῦ ἡμερολογίου τούτου καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα ἔτη. Χάριν δὲ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἰλισσοῦ μεταφράζομεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐπόμενον ἀρθρίδιον.

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ.

Ἡ κοινότης αὕτη ἀριθμεῖ ἤδη 5000 σχεδὸν ψυχάς. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποικίας ταύτης ἀνέρχεται εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν. Μέγα ὅμως μέρος τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰγεται ἀπὸ τοῦ ἐξορίστους τῆς Ἰσπανίας καὶ Νεαπόλεως, οἵτινες κατῆλθον εἰς Κέρκυραν κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐξωρίσθησαν ἐκ τῶν βασιλείων ἐκείνων (1492.)

Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου Γ'. ἡ Κέρκυρα ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βενετικῆς δημοκρατίας, καὶ ἡ Προστασία αὕτη διήρκεσε (διὰ τοῦς Ἰσραηλίτας ὀλίγον ἐλκυστική), μέχρι τῆς Γαλλικῆς κατοχῆς (1798), μεθ' ἧς ἐκηρύχθησαν καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος, αἵτινες καθίστων ἴσους τοὺς πολῖτας πάντα ἀπέναντι τοῦ νόμου. Τῷ 1813 ἡ Ἑπτανήσος ἀνεκηρύχθη Δημοκρατία ἠνωμένη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ οἱ Ἰσραηλίται ἀπώλεσαν τὰ ὑπὸ τοῦς Γάλλους κτηθέντα δικαιώματα· ἀλλὰ τὸ 1864, ἐνωθείσης τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐξωμοιώθησαν μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἡ Ἰσραηλιτικὴ ἐν Κερκύρᾳ κοινότης διαίρεται εἰς δύο, μίαν οὕτω πως καλουμένην, Ἑλληνικὴν, καὶ ἄλλην Ἰταλικὴν ἢ Πουλῖαν, πλουταρχιωτέραν τῆς πρώτης. Ἡ Ἰταλικὴ κοινότης διοικεῖται διὰ δημοτικῶν θεσμῶν. Ἀνὰ ἐκάστην πενταστήριδον ἐκλέγει 28 ἀντ'προσώπους, ὧν δύο εἰσὶ Κυβερνήται ἢ Πρόεδροι τῆς Κοινότητος καὶ ἔχουσιν ὀριστικὰ καθήκοντα. Οὗτοι ἠνωμένοι μετὰ τῶν δύο Κυβερνητῶν τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἀντιπροσωπεύουσι τὴν Κοινότητα παρὰ τῇ Κυβερνήτει καὶ ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῶν θεσμῶν τῶν δύο κοινῶν κοινοτήτων. Ἐξαιρουμένου τοῦ δήμοσιου Θεσμολογίου *Ta /moud Torà*, καὶ τῶν συνκαδελφικῶν *Χεῖρατ Ἀγκούμιν*, *Χεσσέντ Λεαβράμ*, *Λέλ σισί*, *Μαλχαζικέ Θορά*, *Ἀρσέ Μααμάδ* καὶ *Βερίτ Ἀβράμ*, τὰ πάντα ἔχουσι διακεχωρισμένα, τοῦ Νεκροταφείου μὴ ἐξαιρουμένου (*).

Διακόσιοι σχεδὸν νέανίαι φοιτῶσιν εἰς τὰ δημόσια Ἰσραηλιτικὰ Σχολεῖα, ὅπου διδάσκεται ἡ Ἑβραϊκὴ, ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ἰταλικὴ καὶ ὀλίγον τι ἡ Γαλλικὴ, ἡ καλλιγραφία, ἡ Ἱστορία, ἡ Ἀριθμητικὴ, ἡ Γεωγραφία, κτλ.

Ἡ κοινότης ἔχει αἵτους ἱετροὺς καὶ διακεκριμένους νομικοὺς Ἰσραηλίτας. Ὀλίγοι καταγίνονται εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Μέγα μέρος τῶν ὁμοθρήσκων μας Κερκυραίων ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἐμπόριον· ὑπάρχουσι βάπται, ὑποδηματοποιοί, μικρέμποροι, μεταπράται, ἀχθοφόροι, μεσίται, βυρσοδέψαι, πιλοποιοί, ὀρειχαλκεῖς, κτλ. ὑάρπχει πρὸς δε κατὰστημα τυπογραφείου καὶ βιβλιοπωλείου. Αἱ γυναῖκες τῆς κατωτέρας τάξεως μετέρχονται σχεδὸν ἅπασαι τὰς πλυντρίας, αἱ

(*) Εὐχόμεθα ὅπως ἡ διαίρεσις αὕτη πάσῃ τῇ ταχύτερον.
Ὁ ἐκδότης.

τῆς μεσαίας δὲ τὰς ῥαπτρίας, κεντηστρίας κτλ. Ὑπάρχουσι καὶ τινες μαῖαι.

Ὅ,τι δὲ εἶναι ἐξαιρετικῶς τιμητικόν, εἶναι ὅτι παρὰ τῇ κοινότητι δὲν ὑπάρχουσιν ὁκνηροί. Οὐχ' ἥτιον διακρίνονται οἱ Ἰσραηλῖται καὶ ἐπὶ καλοπθείᾳ, ἐπεὶ δὲ μεταξὺ τῶν καταδικῶν οὐδεὶς ὑπάρχει Ἰσραηλίτης, καὶ τοῦτο ἐπαληθεύεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐάν ἡ Κερκυραϊκὴ Κοινότης ἐγίνωσκε νὰ ἐμπνέηται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς μαθήσεως καὶ τῆς προόδου, ὅπερ ὁ αἰὼν ἐπιζητεῖ, ἤθελε κατέχει θέσιν μεταξὺ τῶν πρώτων Εὐρωπαϊκῶν κοινοτήτων. Καὶ τοῦτο ἀπὸ καρδίας τῇ εὐχόμεθα.

(Ἔπεται κατάλογος τῶν εὐεργετικῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἰσραηλιτικῶν καταστημάτων, καὶ τῶν καθιδρυτῶν καὶ ἐπιτρόπων αὐτῶν.)

Ἀθήνησιν.

Α. ΔΙΒΛΩΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐπιλογίας.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

περιοδικῶς ἐκδιδόμενα

ὑπο τοῦ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟῦ ΣΥΛΛΟΓΟῦ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ».

(Τόμος Α'. — Φυλλάδ. Γ'.)

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ τρίτον τεῦχος τῆς παρὰ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσού» περιοδικῶς ἐκδιδομένης συλλογῆς τῶν Νεοελληνικῶν Ἀναλέκτων. Τὸ τρίτον τοῦτο φυλλάδιον περιέχει 53 παροιμίας, τὰς μὲν ἀνεκδότους, τὰς δὲ πολὺ διαφερούσας τῶν κατὰ καιροὺς εἰς προηγουμένους συλλογὰς δημοσιευθεισῶν.

Καὶ ἄλλοτε ὁ «Γλιστός» ἐποίησατο λόγον περὶ τοῦ ὠφελίμου τῶν τοιούτων ἐκδόσεων καὶ δικαίως ἐπλεξε τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσῷ» ἐπαίνους διὰ τὸ εὐγενές καὶ πατριωτικὸν ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν. Ὅθεν δὲν ὑπολείπεται ἡμῖν σήμερον ἢ νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ αὖθις δημοσίᾳ τὴν ἄκραν ἡμῶν εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ δραστηριότητι τοῦ Συλλόγου. Ἐν μόνον παρατηροῦμεν εἰς τοὺς ἀνυπακούοντας καὶ ἐπιστατήσαντας τὴν ἐκδοσὶν τῶν παροιμιῶν, ὅτι ὄφειλον νὰ ἐξοβελίσωσιν ἐκ τῆς συλλογῆς ἀσέμνους τινὰς καὶ κακοήθεις παροιμίας ἀσχημίζουσας τὸ σύνολον τοῦ ἔργου. Οὐδόλως βεβαίως θὰ ἐζημιούντο αἱ σύγχρονοι καὶ μέλλουσαι γενεαὶ ἐκ τῆς εἰς λήθην καταδικῆς τοιούτων

αἰσχρογραφημάτων, οὐδὲ ὁ ἐθνικὴς ἡμῶν χαρακτήρ θὰ παρηλλάσσεται ἢ θὰ ἐνοθεύεται ἐκ τῆς διαγραφῆς τοιούτων ἀπρεπῶν φιλολογικῶν ἐξαμβλωμάτων, τὴν ἀρχὴν σχόντων βεβαίως ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ καταγωγίοις. Ἐφιστῶμεν λοιπὸν τὴν προσοχὴν τοῦ Συλλόγου καὶ ἐπὶ τῆς προσεχοῦς ἐκδόσεως τῶν αἰνιγμάτων, καθόσον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας, ὡς διεγείρον τὴν περιέργειαν τῶν πολλῶν, ἐνδέχεται νὰ κυκλοφορήτῃ καὶ μετὰ τὸ οἶκον αὐτῶν ἢ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἐρῶν.

Οὐδὲν τυράννου θυμὸς ἕστερον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον δὲν ὑπάρχουσι κοινοὶ νόμοι, εἰς δὲ κρατεῖ πάντων ἔχων αὐτῆς πρὸς αὐτῷ τὸν νόμον, καὶ τοῦτο οὐδαμῶς ἔστι ἴσον.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ δὲν πρέπει ὅταν εὐδαιμονῇ νὰ ὑπερηφανεύηται, ἀλλὰ τότε μάλιστα ὀφείλει νὰ μνησθῇ πιστὸς εἰς τοὺς φίλους του, ὅποτε ἐν εὐτυχίᾳ δύναται νὰ τοῖς εἶναι ὠφελίμος.

Οὔτε θάρρος βεβαίως εἶναι οὐδ' εὐτολμία τὸ ν' ἀπενίξῃ τις τοὺς φίλους του, ἀφοῦ τοὺς ἐβλαψεν, ἀλλ' ἡ μεγίστη παρὰ τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων ἀναίδεια.

ΕΥΡΗΜΙΑΣ.

Ἡ φύς ἐξεγείρει τὰ πνεύματα καθὼς καὶ τὰ πτηνά.

Ἡ εὐτυχία θέλει τὸν κόσμον ἁγίατα εὐτυχῇ.

Τὸ παγετὸν εἶναι καὶ εἰλικρινές.

Ὑπάρχουσιν αἰφνίδιαι ἀποκαλύψεις τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ τις νὰ ὑποφέρῃ, καὶ αἵτινες μεθύσκουσιν τὴν οὐρανίαν οἶνον.

V. HUGO.